

RUGAȚI-VĂ NEÎNCETAT!

Am început cu acest îndemn, pe care ni-l dă Sfântul Apostol Pavel (1 Tes 5, 17), pentru că într-o lume tulburată rugăciunea rămâne limanul sigur la care, apelând, găsim îmbărbătare.

Ce este rugăciunea? S-au dat multe definiții. Iat-o pe cea propusă de Sfântul Ioan Scărarul: „Rugăciunea este, după însușirea ei, însoțirea și unirea omului și a lui Dumnezeu; iar după lucrare este susținătoarea lumii”.

Rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu, este „plugăria sufletului”. Dacă dragostea ostașului față de țară o arată vremea războiului, dragostea creștinului față de Dumnezeu o arată vremea rugăciunii.

Este adevărat că nici rugăciunea, pentru a fi ascultată, nu poate fi făcută oricum. Vom reda cele patru trepte prin care trece rugăciunea, din punct de vedere calitativ, până ajunge să fie primită în ceruri.

Prima treaptă calitativă a rugăciunii, cea mai de jos, este rugăciunea întinată cu păcat. În timp ce se roagă, creștinului îi trec prin minte fel de fel de gânduri urâte. O asemenea rugăciune nu numai că nu-i primită, ci este și păcat.

A doua treaptă calitativă a rugăciunii este rugăciunea „timp pierdut”. De data aceasta creștinul în timp ce se roagă nu se mai gândește la lucruri urâte, dar îi este plină mintea de grijiile zilei, de ceea ce trebuie să facă și să împlinească. Această rugăciune chiar dacă nu-i păcat, totuși nu ajunge în ceruri. Este un timp pierdut.

A treia treaptă calitativă a rugăciunii este rugăciunea făcută cu mintea, sau rugăciunea minții. În timp ce se roagă, creștinul nu se gândește nici la lucruri rele, nici la lucruri bune, ci la ceea ce citește sau spune. O asemenea rugăciune e aproape bună. Ea rămâne însă uscată, cerebrală, pentru că inima nu se îndulcește, nu participă la ea.

A patra treaptă calitativă a rugăciunii este rugăciunea făcută cu mintea în inimă, sau rugăciunea inimii. De data aceasta creștinul, în timp ce se roagă, nu se gândește nici la bune nici la rele, simte cum i se coboară mintea în inimă și la cele spuse participă toată ființa lui, toată afectivitatea lui, uneori ochii varsă lacrimi. Sfântul Ioan

Scărarul spune că „îndulcesc bucatele, untdelemnul și sarea; înaripează rugăciunea, smerenia și lacrima”. Această rugăciune făcută cu mintea și inima ajunge la ceruri.

S-a îngrijit de această ediție a Cărții de Rugăciuni părintele arhimandrit Samuel Cristea, selectând cele mai necesare texte pe care, rostindu-le cu mintea în inimă, veți putea stabili mult dorita legătură cu Dumnezeu.

† **ANDREI**

*Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului
Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului*